

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.503/2017/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a **pártfogó üg xvéd neve (címe)** által képviselt **felperes neve(tartózkodási helye)** szám alatti tartózkodási helyű felperesnek – **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2017. január 12. napján kelt 5.P.22.488/2016/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. és 19. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

A pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díját a felperes viseli.

A le nem rótt 1.600.000,- (Egymillió-hatszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes I. rendű vádlottja volt a **(város neve)**-i Törvényszéken **(X)** számon emberölés büntette és más bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőügynek, melyben az alperest tanúként hallgatták meg. Az erről készült jegyzőkönyv szerint az alábbiakat mondta: „Az I. rendű vádlottal a sétaudvaron beszélünk séta közben, ekkor mesélt nekem erről az emberölésről, amit akkor hallottam szintén először. Valamilyen **(személy neve)**-t is ő tüntette el a halfőző napon. Egy hét éves kislányt is rendelt állítólag interneten, aki szintén eltűnt. Ezt a **(személy neve)**-t én nem tudom, hogy ki, róla vagy a II. rendű, vagy az I. rendű vádlott elmondásából hallottam, hogy azt az I. rendű vádlott tüntette el.”

Az alperes a büntetőeljárásban 2012. szeptember 19-én és október 8-án levelet küldött az eljáró bírónak azzal, hogy információkkal rendelkezik két kiskorú eltűnéséről, melyekben a felperes is érdekelt.

A felperes keresetében kérte megállapítani, hogy az alperes a büntetőeljárásban tett valótlan tartalmú előadásával megsértette a becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, ezért mindösszesen 20.000.000 forint sérelemdíj és annak késedelmi kamata megfizetését igényelte. Emellett bocsánatkérő levél formájában megfelelő elégtétel adást igényelt. Hangsúlyozta, az alperes

tudott arról, hogy előadása valótlan, cselekménye előre megfontolt, tervszerű volt, azt nagy nyilvánosság előtt, sorozatosan követte el, ezzel jelentős érdeksérelmet okozva.

Az alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Döntése során a sérelmezett alperesi magatartás elkövetésekor hatályos, 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 75-78. §-ait alkalmazta. Lényeges szempontként értékelte, hogy az alperes a kifogásolt előadásokat a felperes ellen indult büntetőügyben, tanúkénti meghallgatása során tette. Rámutatott, kijelentései ezért akkor sem alkalmasak személyhez fűződő jog megsértésére, ha utóbb azok a bizonyítási eljárás tükrében nem minősülnek valónak, feltéve, hogy a tényállítások indokolatlanul nem sértőek, vagy bántóak. Bírói gyakorlatra utalva kiemelte, a bíróság előtt tett tanúvallomás tartalma személyiségi jogvédelmet csak kivételesen, abban az esetben alapozhat meg, ha a vallomástétel során az eljárás tárgyához nem tartozó személyiségi jogot sértő kijelentések is elhangzanak. A rendelkezésre álló iratokból arra a következtetésre jutott, hogy az alperes részéről a felperest durván sértő kijelentések nem hangzottak el. Hozzátette, az alperes tanúvallomását nem széles tömegek előtt tette, a büntetőeljárás során készült jegyzőkönyv szerint csupán a bírósági tanács tagjai és az egyéb, eljárásban részt vevő személyek előtt.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása és a kereset szerinti döntés meghozatala érdekében. Álláspontja továbbra is az volt, indokolatlanul sértő és megalázó az alperesnek az az állítása, hogy 7 éves kislányt rendelt magának az interneten, valamint az is, hogy gyerekeket gyilkol és tüntet el. Kiemelte, valótlan tartalmú kijelentése a büntetőeljárásban nem tartozott az eljárás anyagához, ez pedig – az elsőfokú bíróság által is alkalmazott bírói gyakorlat tükrében – személyiségi jogsértést valósít meg. Közzétett kúriai döntésre hivatkozva hangsúlyozta, a jóhírnév megsértésének megállapítását megalapozza az, ha a más személyre vonatkozóan közölt valótlan tényállítás objektíve alkalmas az érintett személy hátrányos társadalmi megítélésének kiváltására.

A fellebbezés **alaptalan**.

Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen alkalmazta, az ügy érdemi eldöntésére a sérelmezett magatartás elkövetésekor hatályos 1959. évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezései az irányadók.

A személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. A rPtk. külön is nevesíti a becsület, jóhírnév védelmét (76. §, 78. §).

A per eldöntése szempontjából lényeges volt az abban való állásfoglalás, hogy a büntetőeljárásban elhangzott kijelentések a valóság objektív mozzanatára vonatkozó tényállításnak, vagy véleménynyilvánításnak voltak-e minősíthetők. A tényállítás a valóság egy meghatározott mozzanatára irányuló közlés, annak az állítása, híresztelése, hogy valami megtörtént, lezajlott, a valóságnak megfelelően létezik. Ezzel szemben a vélemény értékelést, álláspontot, bírálatot fejez ki úgy, hogy abból közvetve sem lehet valótlan tartalmú tények közlésére következtetni. A közlés tényállítás jellegét meghatározza egyrészt a valóság mozzanatának kijelentése, tehát hogy a közlések ténylegesen megtörtént eseményekről, létező adatokról szóljanak, másrészt a tényállításnak nem az általánosság szintjén kell mozognia, hanem konkrétan vonatkoztathatónak kell lennie az érintett személyre, eseményre, körülményre. A tényállítás objektíven igazolható, vagyis az állítások olyan ismérvekkel rendelkeznek, amelyek alapján valóságuk bizonyítható, vagy cáfolható (hasonlóan: Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.262/2015/3.). Míg a tényállításokkal szemben elvárás a valóságnak megfelelő közlés, amelynek hiánya a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog sérelmét eredményezi,

addig a vélemény-nyilvánítással szemben – lévén az nem az objektív, igazolható valóságra vonatkozik – ilyen elvárás nincs. Ezzel együtt az érintettel szemben megfogalmazott vélemény-nyilvánítás, értékelés, kritika is sértheti azonban a becsületet vagy az emberi méltóságot, ha kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, lealázó (BH 2012.240., BH 2002.352., EBDT 2012.2740.).

Az alperes kijelentései nem vélemény-nyilvánítások, hanem tényközlések, következésképpen a jóhírnév sérelmét valósíthatják meg. De lényeges az is, hogy a perbeli esetben a tényállítások büntetőeljárásban hangzottak el és annak kereteit nem lépték túl. A már megindult büntetőeljárásban bizonyos körülményekről tanúként tények előadása megengedett, önmagukban az olyan eseményre vagy történésre vonatkozó tényállítások, közlések, amelyeket adott esetben a hatóságnak kell kivizsgálnia, még nem eredményezik a jóhírnév megsértését (hasonlóan: Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.715/2015/3.). A hivatalos eljárás során az eljáró hatóságnak benyújtott, nyilvánosságra nem került beadvány tartalma, a büntetőeljárás anyagát képező jegyzőkönyv a jóhírnév sérelmét nem alapozhatja meg (hasonlóan: BDT 2013.3009.). Vagyis valamely valótlan tényállítás is csak akkor lehet alkalmas az érintett személy mikénti megítélésének befolyásolására, ha az a befogadók bizonyos köréhez eljut. Amennyiben ez a kör zárt, úgy összetételének van jelentősége annak meghatározásában, hogy egyes tagjainak értékítéletét az adott közlés elméletileg befolyásolhatja-e. Ebből a szempontból a hatóság semleges közegnek tekintendő, mert az eljárásban részes felek hatóság általi megítélését a kellően alá nem támasztott tényállítás nem befolyásolhatja. Mivel tehát az alperes tényállításait tanúmeghallgatása során, illetve az eljáró bíróhoz intézett személyes leveleiben tette, azok a felperes jóhírnevének megsértésére nem alkalmasak.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A pártfogó ügyvéd díjáról szóló rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapul, melynek kapcsán az ítéltábla figyelemmel volt a felperes teljes pervesztességére (Pp. 78. § (1) bekezdés).

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2017. november 24.

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró